Δουκάτο του Λουξεμβούργου, κατά τα οικονομικά έτη 1976 και 1977, ως ενισχύσεις στην ιδιωτική αποθεματοποίηση επιτραπέζιων οίνων.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann

Pescatore O'Keeffe Bosco Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στις 14 Ιανουαρίου 1983, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έλαβε δύο αποφάσεις σχετικές με την εκκαθάριση των λογαριασμών που παρουσίασε το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου ως δαπάνες χρηματοδοτούμενες από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), για τα οικονομικά έτη 1976 και 1977.

Με τις δύο αυτές αποφάσεις [2], η Επιτροπή αρνείται να αναλάβει τις δαπάνες που δηλώνεται ότι πραγματοποιήθηκαν ως ενισχύσεις στην ιδιωτική αποθεματοποίηση επιτραπέζιου οίνου, το ποσό των οποίων ανέρχεται σε, σε φράγκα Λουξεμβούργου:

— 9 639 938 για το οικονομικό έτος 1976,

— 5 149 799 για το οικονομικό έτος 1977.

Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, ενώ παραδέχεται ότι οι αποφάσεις αυτές είναι μερικώς βάσιμες στο μέτρο που αρνούνται να αναγνωρίσουν ποσό 937 837 LFR για το 1976 και 496 591 LFR για το 1977, λόγω αναδρομικής σύναψης συμβά-

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

2 — 83/38, ΕΕ L 38 της 10. 2. 1983, σ. 32, για το οικονομικό έτος 1976, και 83/49, ΕΕ L 40 της 12. 2. 1983, σ. 57, για το οικονομικό έτος 1977.

σεων αποθεματοποίησης [1] σας ζητεί με την παρούσα προφυγή να ελέγξετε την άρνηση της Επιτροπής να αναλάβει ποσό LFR

— 8 702 101 για το οικονομικό έτος 1976,

— 4 653 208 για το οικονομικό έτος 1977,

ήτοι σύνολο 13 335 309 LFR.

Το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει το ύψος της ενίσχυσης που χορηγήθηκε για επιτραπέζιους οίνους για τους οποίους έχουν συναφθεί συμβάσεις αποθεματοποίησης και οι οποίοι είχαν παρουσιαστεί μεν, προς τον σκοπό αυτό, ως επιτραπέζιοι, αλλά, με τη λήξη της περιόδου αποθεματοποίησης, απέκτησαν, κατά ένα τμήμα που δεν έχει προσδιοριστεί, το Εθνικό Σήμα, δηλαδή αναγνωρίστηκαν ως οίνοι ποιότητας που παράγονται σε ορισμένες περιφέρειες v.q.p.r.d.) υπό την έννοια του κανονισμού 817/70 του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 1970 [2].

2. Το κοινοτικό σύστημα που εφαρμόζεται εν προκειμένω αποτέλεσε το αντικείμενο πολλών κειμένων, από τα οποία πρέπει να μνημονευτούν τα μέρη εκείνα που αφορούν ειδικότερα την παρούσα προσφυγή.

Ο κανονισμός 816/70 του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 1970 [3], επιδιώκει να συμπληρώσει την κοινή οργάνωση του αμπελοοινικού τομέα. Λαμβάνοντας κυρίως υπόψη «την ανάγκη σταθεροποίησης των αγορών και εξασφάλισης δίκαιου διοτικού επίπεδου στον ενδιαφερόμενο γεωργικό πληθυσμό», οργανώνει «τη δυνατότητα λήψης μέτρων παρέμβασης υπό μορφή ενισχύσεων στην ιδιωτική αποθεματοποίηση ... επιτραπέζιων οίνων». Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι:

«με τη λήψη των μέτρων ενίσχυσης στην ιδιωτική αποθεματοποίηση, οι οργανισμοί παρέμβασης, που ορίζονται από τα κράτη μέλη, συνάπτουν με τους παραγωγούς που υποβάλλουν σχετικό αίτημα, συμβάσεις αποθεματοποίησης για τους οίνους τους οποίους αφορούν τα μέτρα αυτά».

Οι λεπτομέρειες εφαρμογής της παρέμβασης αυτής ρυθμίστηκαν διαδοχικά από τους κανονισμούς 1437/70 και 2015/76 της Επιτροπής [1].

Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, εδάφιο 1, του πρώτου από τους κανονισμούς αυτούς, «οι οργανισμοί παρέμβασης δεν συνάπτουν συμβάσεις παρά μόνο για επιτραπέζιους οίνους». Το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 1 του δεύτερου κανονισμού προβλέπει ότι οι συμβάσεις αποθεματοποίησης θα μπορούν να συνάπτονται όχι μόνο για τους επιτραπέζιους οίνους, αλλά επίσης για «το γλεύκος σταφυλών και το γλεύκος συμπυκνωμένων σταφυλών».

Ο κανονισμός 2015/76 τροποποιήθηκε, σε πολλές από τις διατάξεις του, από τον κανονισμό 2206/77 της Επιτροπής, της 5ης Οκτωβρίου 1977 [4] ο οποίος, ιδίως αναπλάσσει το άρθρο 6, η παράγραφος 7 του οποίου έχει την εξής διατύπωση:

«Επιτραπέζιος οίνος για τον οποίο έχει συναφθεί σύμβαση αποθεματοποίησης, δεν μπορεί, μεταγενέστερα, να αναγνωριστεί ως v.q.p.r.d.»,

ενώ, στην τρίτη αιτιολογική σκέψη, διευκρινίζεται

ότι «φαίνεται αναγκαίο, για να αποφευχθούν οι καταχρήσεις, να *επιβεβαιωθεί* ότι

1 — Άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1437/70 της Επιτροπής, της 20. 7. 1970 περί συμβάσεων αποθεματοποίησης επιτραπέζιου οίνου (JO L 160 της 22. 7. 1970, σ. 16 και επόμενες) και έπειτα άρθρο 8 του κανονισμού 2015/76 της Επιτροπής, της 13. 8. 1976 περί συμβάσεων αποθεματοποίησης επιτραπέζιου οίνου, γλεύκους σταφυλών και γλεύκους συμπυκνωμένων σταφυλών (JO L 221 της 14. 8. 1976, σ. 20 και επόμενες).

2 — Κανονισμός ο οποίος θεσπίζει ιδιαίτερες διατάξεις σχετικά με τους οίνους ποιότητας που παράγονται σε ορισμένες περιφέρειες (JO L 99 της 5. 5. 1970, σ. 20 και επόμενες).

3 — Κανονισμός περί συμπληρωματικών διατάξεων ως προς την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (JO L 99 της 5. 5. 1970, σ. 1 και επόμενες).

4 — JO L 255 της 6. 10. 1977, σ. 13 και επόμενες.

επιτραπέζιος οίνος για τον οποίο έχει συναφθεί σύμβαση αποθεματοποίησης δεν μπορεί να αναγνωριστεί ως v.q.p.r.d.».

Στην ουσία, η υπό κρίση διαφορά εκφράζει την αντίθεση που υπάρχει μεταξύ του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και της Επιτροπής όσον αφορά το καθεστώς των οίνων ποιότητας και την ερμηνεία των κειμένων που εφαρμόζονται σχετικά.

3. Κατά τους όρους του υπομνήματος που συνέταξε στις 3 Μαρτίου 1983 το Υπουργείο Γεωργίας, Αμπελουργίας, Υδάτων και Δασών του Λουξεμβούργου, στο σύστημα του Λουξεμβούργου

«όλοι οι οίνοι είναι αρχικά επιτραπέζιοι και όλοι οι οίνοι μπορούν, αν παρουσιαστούν στην Επιτροπή Εθνικού Σήματος (υπό την επιφύλαξη ότι θα πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις), να καταστούν v.q.p.r.d.».

Κατά το προσφεύγον κράτος, ούτε ο βασικός κανονισμός 816/70 ούτε οι κανονισμοί εφαρμογής 1437/70 και 2015/76 απαγορεύουν οίνος για τον οποίο έχει συναφθεί σύμβαση αποθεματοποίησης, να παρουσιαστεί επιτυχώς, μετά τη λήξη της διάρκειας της σύμβασης, προς απόκτηση του Εθνικού Σήματος.

Η απαγόρευση αυτή προκύπτει από τον κανονισμό 2206/77, της 5ης Οκτωβρίου 1977, και ειδικότερα από την παράγραφο 7 που αναφέρθηκε πιο πάνω και η οποία, χωρίς καθόλου να «επικυρώνει», τροποποιεί στο σημείο αυτό την προηγούμενη κανονιστική ρύθμιση.

Επομένως, οι συμβάσεις αποθεματοποίησης που έχουν συναφθεί υπό το κράτος της προηγούμενης αυτής κανονιστικής ρύθμισης δεν μπορούν να παρεμβάλουν εμπόδια στη διατήρηση του δικαιώματος επί της ενισχύσεως στους παραγωγούς, στων οποίων τον οίνο, μετά τη λήξη της διάρκειας της σύμβασης, χορηγήθηκε το Εθνικό Σήμα. Παρατηρείται δε επιπλέον

— ότι ο τελικός σκοπός του συστήματος διαφυλάχθηκε εφόσον όλοι οι αποθεματοποιημένοι οίνοι, κατά την περίοδο της αποθεματοποίησης, παρέμειναν εκτός αγοράς,

— ότι το προσφεύγον κράτος έλαβε, κατόπιν του κανονισμού 2206/77, τα αναγκαία μέτρα ώστε οι αποθεματοποιημένοι επιτραπέζιοι οίνοι να καταταγούν οριστικά ως επιτραπέζιοι και απαγόρευσε στους παραγωγούς τους να τους παρουσιάσουν μεταγενέστερα προς απόκτηση του Εθνικού Σήματος.

4. Επί όλων αυτών των σημείων, η Επιτροπή διαφωνεί πλήρως.

Κατά την Επιτροπή, η κοινή οργάνωση των αγορών στον αμπελοοινικό τομέα στηρίζεται στη θεμελιώδη διάκριση μεταξύ

— των επιτραπέζιων οίνων αφενός,

— των οίνων που έχουν αναγνωριστεί ή που έχουν τη δυνατότητα να καταστούν v.q.p.r.d. αφετέρου.

Ο επιτραπέζιος οίνος παραμένει επιτραπέζιος σε όλη τη διάρκεια της «σταδιοδρομίας» του, μέχρι την κατανάλωση. Αντιθέτως, ο οίνος που αποκτά το Εθνικό Σήμα δεν υπήρξε ποτέ επιτραπέζιος. Αποκλείεται από το ευεργέτημα της σύμβασης αποθεματοποίησης που προορίζεται μόνο για τον επιτραπέζιο οίνο.

Η διάκριση αυτή αποτελεί το θεμέλιο της κοινοτικής κανονιστικής ρύθμισης και, ιδίως, των αντιστοίχων αντικειμενικών σκοπών των κανονισμών

— 816/70, ο οποίος προέβλεψε, για μόνους τους επιτραπέζιους οίνους, ένα σύστημα τιμών και παρεμβάσεων που παρέχει τη δυνατότητα λήψεως, γι' αυτούς, μέτρων στηρίξεως οικονομικής φύσεως όπως η ενίσχυση στην αποθεματοποίηση·

— 817/70, περί των v.q.p.r.d., ο οποίος συνιστά μια «πολιτική ποιότητας», προϋπόθεση για «τη βελτίωση των συνθηκών της αγοράς και, ως εκ τούτου», για «την αύξηση των δυνατοτήτων διαθέσεως».

Η διάταξη η οποία για πρώτη φορά εισάγεται ρητώς σε κανονιστικό κείμενο (κανονισμός 2206/77) δεν θεσπίζει νέο κανόνα. Πρόκειται για «διάταξη αναγνωριστικού χαρακτήρα» που περιορίζεται στη διευκρίνιση του κανόνα τον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης έχει ήδη θέσει με τους δύο κανονισμούς 816 και 817/70.

Κάθε άλλη ερμηνεία θα εξέτρεπε την κανονιστική αυτή ρύθμιση από τον τελικό σκοπό της διότι

— η ενίσχυση στην ιδιωτική αποθεματοποίηση των επιτραπέζιων οίνων επιδιώκει την πρόληψη της κατάρρευσης των τιμών στην αγορά των οίνων της κατηγορίας αυτής, δεδομένου ότι οι συμβάσεις που συνάπτονται για την αποθεματοποίηση επιτρέπουν την καθυστέρηση της διάθεσης του οίνου αυτού στο εμπόριο μέχρις ότου υπάρξουν ευνοϊκότερες συνθήκες: αυτό δεν έχει νόημα παρά μόνο αν επαναφέρεται στην αγορά οίνος της ίδιας κατηγορίας με τον οίνο που έχει αποθεματοποιηθεί, δηλαδή επιτραπέζιος·

— ο ίδιος παραγωγός δεν μπορεί, για τον ίδιο οίνο, να σωρεύει δύο ευεργετήματα: την ενίσχυση στην αποθεματοποίηση όταν θεωρείται ως επιτραπέζιος οίνος, καλύτερη τιμή πώλησης όταν διατίθεται στο εμπόριο ως οίνος ποιότητας· το διπλό πλεονέκτημα αυτής της φύσεως θα έθιγε την ίση μεταχείριση των επιχειρηματιών και θα νόθευε, επομένως, τον ανταγωνισμό εντός της κοινής αγοράς.

5. Έχετε επομένως, κύριοι, να επιλέξετε μεταξύ δύο απόψεων τις κοινοτικής κανονιστικής ρύθμισης στο θέμα της οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς:

— της «εξελικτικής» άποψης του προσφεύγοντος κράτους,

— της «εναλλακτικής» άποψης της Επιτροπής.

Ας ειπωθεί χωρίς περιστροφές, η προτίμησή σας πρέπει μάλλον να στραφεί προς τη δεύτερη αυτή άποψη.

Βεβαίως χρειάστηκε να περιμένουμε τον κανονισμό 2206/77, της 5ης Οκτωβρίου 1977, για να αποκλειστεί κατηγορηματικά, σε οίνο για τον οποίο έχει συναφθεί σύμβαση αποθεματοποίησης, η δυνατότητα να αναγνωριστεί στη συνέχεια ως v.q.p.r.d.

Εντούτοις, ένας τέτοιος αποκλεισμός, έστω και αν δεν είχε διατυπωθεί από τον κανονισμό 1437/70, και τον κανονισμό 2015/76 στην αρχική του σύνταξη, απέρρεε από την ίδια τη φύση της κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς, όπως την καθορίζουν οι κανονισμοί 816 και 817/70.

Πράγματι, όταν μια ενίσχυση χορηγείται βάσει της κοινοτικής κανονιστικής ρύθμισης, δεν μπορεί να χορηγείται κατά τρόπον ώστε να δημιουργεί πλεονεκτήματα αποκλειστικά υπέρ των επιχειρηματιών κράτους μέλους, με το πρόσχημα ότι οι εθνικές νομοθεσίες ενέχουν διαφορές που συνεπάγονται ορισμένες «ιδιαιτερότητες».

Εξάλλου έχετε ήδη κρίνει ότι:

«η διαχείριση της κοινής γεωργικής πολιτικής υπό συνθήκες ισότητας μεταξύ των επιχειρηματιών των κρατών μελών αντίκειται στο να ευνοούν οι εθνικές αρχές κράτους μέλους, μέσω της ευρείας ερμηνείας μιας ορισμένης διάταξης, τους επιχειρηματίες του κράτους αυτού, προς βλάβη των επιχειρηματιών των άλλων κρατών μελών όπου ακολουθείται στενότερη ερμηνεία» [1].

Η μέριμνα για τη διαφύλαξη της φυσιολογικής λειτουργίας του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και την αποτροπή της δημιουργίας κατάστασης προτιμήσεως υπέρ των παραγωγών του Λουξεμβούργου, πρέπει συνεπώς να σας οδηγήσει να υιοθετή-

1 — Απόφαση της 7. 2. 1979, υπόθεση 11/76, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 9, Recueil 1979, σ. 279.

σετε την άποψη της Επιτροπής και επομένως να απορρίψετε το κύριο αίτημα του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

6. Το προσφεύγον κράτος υπέβαλε, όντως, επικουρικό αίτημα με το οποίο επιδιώκει να του χορηγηθεί μέρος της ενίσχυσης στην αποθεματοποίηση που ζητεί.

Υποστηρίζει ότι το μεγαλύτερο μέρος του αποθεματοποιημένου οίνου πρέπει να διατέθηκε ως απλός επιτραπέζιος οίνος και ότι επομένως πρέπει να του χορηγηθεί, κατά μια αναλογία της οποίας την κατά προσέγγιση εκτίμηση θα πρέπει να επιτρέπουν οι στατιστικές, ένα ποσοστό του ποσού που ζητεί με το κύριο αίτημα. Υποστηρίζει σχετικά ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να δικαιολογήσει το ποσό των δαπανών το οποίο αρνείται να αναλάβει, διότι η άρνηση αυτή αποτελεί ένσταση η απόδειξη της οποίας βαρύνει τον ενιστάμενο, και κατά μείζονα λόγο διότι η δυσχέρεια απόδειξης οφείλεται στον κοινοτικό νομοθέτη του οποίου οι οδηγίες στον τομέα της τήρησης βιβλίων και λογιστικής αποδείχτηκαν ανεπαρκείς για να «διαγραφεί η μεταγενέστερη τύχη κάθε αποθεματοποιημένου οίνου».

Επικουρικότερον, και στηριζόμενο στις διατάξεις του άρθρου 42, πρώτη παράγραφος, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, προσφέρεται να αποδείξει τις ποσότητες επιτραπέζιου οίνου που αποθεματοποιήθηκαν, κατόπιν δε διατέθηκαν στο εμπόριο ως επιτραπέζιοι οίνοι, και οι οποίες γίνονται επομένως δεκτές για την ενίσχυση από το ΕΓΤΠΕ.

7. Η Επιτροπή απαντά

— ότι το άρθρο 5 της Συνθήκης επιβάλλει σε όλα τα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των κοινοτικών υποχρεώσεων·

— ότι στο θέμα αυτό εναπόκειτο στο προσφεύγον κράτος να εφαρμόσει τις διατάξεις του κανονισμού 1153/75 της Επιτροπής, της 30ής Απριλίου 1975 [1], ο οποίος θεσπίζει ένα προηγμένο σύστημα που επιτρέπει την παρακολούθηση των οίνων από την παραγωγή μέχρι την κατανάλωση·

— ότι, εν πάση περιπτώσει, εναπόκειται στο κράτος μέλος που ζητεί κοινοτική χρηματοδότηση να προσκομίσει όχι απλό στατιστικό υπολογισμό κατά προσέγγιση, αλλά απόδειξη περί του αριθμού των πράξεων προς χρηματοδότηση και περί του ότι οι πράξεις αυτές είναι σύμφωνες με την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, την οποία απόδειξη το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου προσκόμισε πράγματι όσον αφορά την εκκαθάριση των λογαριασμών για τις συμβάσεις μακροπρόθεσμης αποθεματοποίησης της περιόδου 1977/1978·

— τέλος ότι η προσφερόμενη απόδειξη βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας εμφανίζεται όψιμη και αμφίβολη.

8. Τα αιτούμενα από το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου ποσά, ζητούνται ως χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής.

Το άρθρο 3 του κανονισμού 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής [2], ορίζει ότι «χρηματοδοτούνται ... οι παρεμβάσεις που προορίζονται για τη ρύθμιση των γεωργικών αγορών και που επιχειρούνται σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών».

Είναι επομένως προφανές ότι το κράτος το οποίο ζητεί τη χρηματοδότηση, οφείλει να αποδείξει ότι πληρούνται όντως οι απαιτούμενοι για τη λήψη της όροι, και τούτο υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, η οποία ασκεί

1 — Κανονισμός περί των συνοδευτικών εγγράφων και των υποχρεώσεων των παραγωγών και των εμπόρων πλην των λιανοπωλητών στον αμπελοοινικό τομέα, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/012, σ. 58 και επόμενες.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93 και επόμενες.

την εξουσία αυτή στο πλαίσιο, ιδίως, της διαδικασίας εκκαθάρισης που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο 6, του κανονισμού που αναφέρθηκε πιο πάνω.

Ένα παράδειγμα της υποχρέωσης αυτής παρέχει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, που ορίζει ότι

«οι υπάλληλοι οι εντεταλμένοι από την Επιτροπή... έχουν δικαίωμα ελέγχου των βιβλίων και κάθε άλλου εγγράφου, που έχει σχέση με τις δαπάνες τις χρηματοδοτούμενες από το Ταμείο. Δύνανται ιδίως να ελέγχουν:

....

6) την ύπαρξη των αναγκαίων δικαιολογητικών εγγράφων και τη συμφωνία τους με τις χρηματοδοτούμενες από το Ταμείο πράξεις».

Τα παραπάνω αρκούν για να γίνει δεκτό ότι εναπόκειται όχι στην Επιτροπή, αλλά στο προσφεύγον κράτος να αποδείξει ότι η δαπάνη πραγματοποιήθηκε όντως ως ενίσχυση στην αποθεματοποίηση.

Στην απάντησή του, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου είχε προσφερθεί «να αποδείξει τις ποσότητες του επιτραπέζιου οίνου οι οποίες αποθεματοποιήθηκαν και διατέθηκαν στο εμπόριο επίσης ως επιτραπέζιοι οίνοι, και οι οποίες γίνονται, εν πάση περιπτώσει, δεκτές για την ενίσχυση από το ΕΓΤΠΕ».

Με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 1983, ο γραμματέας του Δικαστηρίου κάλεσε τον εκπρόσωπο του Μεγάλου Δουκάτου να σας διαβιβάσει κάθε δικαιολογητικό έγγραφο προς στήριξη των ισχυρισμών του. Στις 19 Ιανουαρίου 1984, ο τελευταίος δήλωσε ότι «βεβαιώνει εγγράφως ότι η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου δεν διαθέτει δικαιολογητικά έγγραφα» για να διαβιβάσει στο Δικαστήριο.

Κατά τη συνεδρίαση που πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαρτίου 1984, ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος κράτους δήλωσε ότι δεν εμμένει σ' αυτή την προσφορά αποδείξεως, η οποία επιπλέον προτείνεται όλως επικουρικώς, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι παραιτείται από αυτή.

Όπως και το κύριο αίτημα, το επικουρικό αίτημα του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου δεν φαίνεται να μπορεί, επομένως, να γίνει δεκτό.

Προτείνω, κατά συνέπεια, την απόρριψη της προσφυγής, η οποία σας υποβλήθηκε, και την καταδίκη του προσφεύγοντος κράτους στα δικαστικά έξοδα.